

מ"ת 17126/12/14 - מדינת ישראל נגד עזאם אבולקיעאן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני כב' השופטת רחל ברקאי

מ"ת 17126-12-14

29 דצמבר 2014

בעניין:

המבקשת:

נ ג ד

המשיב:

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נדב אוחנה

עזאם אבולקיעאן (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אייל אביטל

החלטה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום, הכולל שני אישומים, המייחסים לו עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, עבירות של נשיאת נשק, עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, שתי עבירות של שיבוש מהלכי משפט וניסיון להדחה בחקירה.

יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המשיב עד לסיום ההליכים.

ברקע כתב האישום עומד סכסוך כספי, על רקע קשרי עבודה, בין עלי אבולקיען, קרוב משפחתו של המשיב, מנהל מתנ"ס ביישוב חורה, לבין המתלונן (יוסף אבו ג'אפר), המשמש כגזבר המועצה ביישוב חורה.

האישום הראשון מלמד כי ביום 13.11.14, התעמת עלי אבולקיען עם המתלונן, על רקע דרישות כספיות שהיו לו מולו, בתפקידו כגזבר המועצה, ואמר לו שידאג להוציא אותו מעבודתו במועצה. בעקבות העימות האמור, ביום 16.11.14, בשעות הבוקר, הגיש המתלונן תלונה כנגד עלי אבולקיען, בתחנת משטרת עיירות.

על פי המיוחס למשיב בכתב האישום, נטען, כי בעקבות הגשת התלונה קשר המשיב קשר, יחד עם בני משפחה נוספים יחד עם עלי אבולקיען, לפגוע במתלונן ולגרום לו חבלה חמורה, נכות או מום, תוך שימוש בכלי נשק בהם החזיקו ללא היתר.

במסגרת הקשר הצטייד המשיב ואדם אחר, שזהותו ידועה למאשימה, באקדחים, אותם נשאו ללא היתר כדן, והגיעו סמוך לפני השעה 13:50, יחד עם אחרים, ברכב מסוג רנו מגאן (להלן: "מגאן") הנמצא בשימוש המשיב, סמוך למשרדי המועצה, לאחר שהסירו את לוחיות הרישוי של כלי הרכב על מנת למנוע את זיהויו. המשיב והאחר יצאו מכלי רכב הרנו ונכנסו לבניין משרדי המועצה כשהם לבושים בשחור ורעולי פנים ואוחזים באקדחים.

המשיב והאחר קראו בשמו של המתלונן וחיפשו אותו במשרדי המועצה, דרכו את האקדחים, דפקו על הדלתות, נכנסו לחדרים ודרשו מעובדים שנכחו במקום לאתר את המתלונן, כשהם מאיימים על העובדים באקדח ואומרים כי יגרמו למתלונן לשבת בכיסא גלגלים לכל ימי חייו.

במהלך האירוע נכנסו המשיב והאחר לחדר בו ישבה הגב' ס. ב. (המתלוננת), אשר נבהלה מהצעקות וממראה השניים האוחזים באקדח, והתמוטטה על הרצפה כשהיא סובלת מקשיי נשימה ועילפון.

המשיב והאחר יצאו מהחדר ומיד לאחר מכן עזבו את המקום ברכב המגאן.

המתלוננת הובהלה לבית החולים סורוקה שם אושפזה במחלקה לטיפול נמרץ עד ליום 19.11.14 בעקבות מחושים בחזה ולאחר מכן הועברה לאשפוז במחלקה פנימית עד ליום 26.11.14.

בנסיבות האמורות ביקשה המדינה לייחס למשיב את העבירות כמפורט לעיל.

על פי המיוחס באישום השני, נטען כי ביום 21.11.14, כאשר הוחזק המשיב בתא המעצר עם מדובב משטרתי, פנה המשיב למדובב וביקש ממנו שימסור מסר למשפחתו, על מנת שיתאמו לו אליבי, אותו טען בפני השוטרים בחקירה לפני כן, כשהוא מתדרך את המדובב למי להתקשר ואיזו גרסה למסור לכל אחד. ביום למחרת, 22.11.14, ביקש המשיב מהמדובב שיתקשר לאדם אחר וינחה אותו להעלים את רכב המגאן בו נעשה שימוש בזמן האירוע, כמפורט באישום הראשון, וכן ברכב אחר הקשור לאירוע, רכב הונדה, בכך שיעביר אותו לחברון, יצית אותו או יסתיר אותו. בנסיבות אלו יוחסו למשיב עבירות של שיבוש מהלכי משפט וניסיון להדחה בחקירה.

אין חולק בדבר קיומו של האירוע, בו נכנסו שני גברים חמושים, לבושים בשחור ורעולי פנים לבניין המועצה ביישוב חורה וחיפשו אחר גזר המועצה, המתלונן. גם אין חולק כי עובדת המועצה, המתלוננת, חשה ברע, כנלמד מהתעודה הרפואית המצויה בחומר חקירה.

השאלה העיקרית העומדת במחלוקת הינה דבר זיהוי המשיב כמי שלקח חלק פעיל באירוע הנדון.

המדינה מבססת את דבר קיומה של תשתית ראייתית לכאורה להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו, על בסיס הודאתו המפורטת של המשיב בפני מדובב שהוכנס לתא מעצרו, וכן ראיות נוספות חיצוניות התומכות ומאמתות את הודאת המשיב בפני המדובב.

מאידך, טען ב"כ המשיב ארוכות כנגד קיומה של תשתית ראיתית להרשעת המשיב. לטענתו, הודאת המשיב, שנמסרה בפני המדובב, הינה פרי מעשה שידול מצד המדובב ואין לראות בה מסירת אמרה חופשית וספונטאנית הבאה מרצונו הטוב של המשיב.

מעבר לאמור טען ב"כ המשיב, כי אין בחומר החקירה כל ראיה המחזקת את הודאת המשיב ברמה הראייתית הנדרשת המהווה "דבר מה נוסף" לאמרת המשיב בפני המדובב. לטענתו, הראיות עליהן הצביע ב"כ המדינה אין בהן כדי להוות מענה לחיזוק הנדרש, על פי פקודת הראיות, ובהינתן האמור טען כי אין בחומר הראיות בסיס לכאורה להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו.

אשר לטענות בדבר שיבוש החקירה והדחת עד, כמפורט באישום השני, טען ב"כ המשיב, כי המדובב הוא זה אשר יזם

את כל השיבוש, הוא זה שתכנן, הוא זה שהדיח את המשיב לפעול בהתאם וכי לא ניתן לבסס על בסיס התנהלות מפלילה זו מצד המדובב בסיס ראייתי להרשעה לכאורה.

חזרתי ועיינתי בטענות הצדדים וכן בחומר החקירה הרב שהובא בפני ונמצא, לעניות דעתי, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורה לביסוס הרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו וזאת מבלי לפגוע בטענות שהעלה ב"כ המשיב בדבר נסיבות מתן הודאת המשיב, כי לכאורה שודל לעשות כן, אשר תבחנה בתיק העיקרי במהלך שמיעת הראיות. על פניו, כנלמד מתמלול שיחות שקיים המדובב עם המשיב ניתן לומר כי התקיים דו שיח פתוח בין השניים, בנסיבות בהן משתף המשיב את המדובב בדבר מעורבותו באירוע נשוא כתב האישום.

כמו כן, להודאת המשיב קיימים, לכאורה, חיזוקים ראייתיים, ברמה של "דבר מה נוסף", אשר בצירוף להודאת המשיב יש בהם כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורה להרשעתו בעבירות המיוחסות לו.

כעולה מחומר החקירה, המשיב נתפס במחסום תרקומיא כשבחקירה ראשונית הכחיש כל קשר לאירוע. לטענתו ביום האירוע, 16.11.14, נסע הוא לכפר שיבלי, שנמצא בצפון הארץ, כדי לבקר קרובת משפחה, הגב' מדיחה. המשיב נחקר מספר פעמים ובין הגרסאות השונות קיימות סתירות באשר למעשיו במהלך הימים, מיום האירוע ועד ליום מעצרו, 20.11.14.

בפני המדובב, אשר רכש את אמונו של המשיב, גולל המשיב את סיפור המעשה ביום האירוע כשהוא מפרט בפניו את מאורעות האירוע. המשיב אף סיפר למדובב כיצד שרף את הרכב שבו נעשה שימוש במהלך האירוע, רכב המגאן.

כמו כן, אמר המשיב למדובב, כי הוא מצר על הגרסאות השונות שמסר בחקירות לגבי מספר נושאים וכן מצר על כך שהשאיר את הטלפון האיפון אצלו לאורך השבוע ולא זרק אותו.

בהמשך, גייס המשיב את המדובב כדי שסייע לו בבניית האליבי ותאומו אל מול בני המשפחה, ביניהם הגב' מדיחה וכן בני משפחתו.

חיזוק לכאורה ברמה של "דבר מה" ניתן למצוא בראיות הבאות:

מצלמות האבטחה במקום האירוע, מתעדות את הגעת רכב המגאן למקום האירוע, בזמן האירוע.

אמרה שמסר אנס אבו קיעאן, הטוען כי המשיב עושה שימוש ברכב מגאן, לצורך הסעת שבחים, על אף שהרכב אינו רשום על שמו.

מצלמות האבטחה במקום האירוע מתעדות רכב נוסף, רכב הונדה, המגיע למקום האירוע בזמן האירוע, הוא רכב ההונדה שלגביו, כעולה מתמלול השיחות בין המדובב לבין המשיב, נתן המשיב הנחיות למדובב כיצד לסלקו באמצעות אדם אחר.

לגבי רכב זה, מספר אנס אבו קיעאן באמרתו, כי המדובר ברכב השייך למשיב.

יתר על כן, בעת שנעצר המשיב נמצא ברשותו מכשיר טלפון נייד, מסוג אייפון, מספר 0526537314, וכן טלפון נייד מסוג נוקייה. על אף שטלפון האיפון אינו רשום על שם המשיב, כי אם על שם אביו, עולה מחומר החקירה כי מכשיר האיפון נמצא בשימוש היחידי של המשיב. זאת ניתן ללמוד מעדויות חבריו של המשיב ובני משפחתו, ביניהם אמו ואביו וכן הגברת מדיחה, קרובת המשפחה מהכפר שיבלי.

בחומר חקירה, קיים דו"ח המפרט את הממצאים שנמצאו במכשיר האיפון של המשיב. אחד מן הממצאים הוא הודעה שקיבל המשיב מאדם המכונה "דוד שלי כאמל" ובה נרשם מספר טלפון של גזבר ולידו נרשם "אבו ג'עפר", שהינו הגזבר אותו חיפש המשיב יחד עם אחר בבנין המועצה. (המתלונן)

בהמשך, נמצאו שתי הודעות נוספות במכשיר האיפון של המשיב הקושרות אותו לאירוע.

ביום 18.11.14, קיימת התכתבות נוספת באפליקציית ווטסאפ שבה נאמר למשיב להיעלם. וביום 19.11.14, יום לפני מעצרו של המשיב, ובזמן שלכאורה הוא אמור להימצא אצל הגב' מדיחה, קיימת הודעה אותה שלח המשיב דחוף למדיחה.

בהינתן האמור לעיל, סבורה אנכי כי קיימת תשתית ראייתית לכאורה להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו.

נוכח חומרת העבירות מתקיימת עילה סטטוטורית למעצרו של המשיב עד לסיום ההליכים.

ב"כ המשיב ביקש לטעון לחלופה למעצרו של המשיב והציג בפני הסכם סולחה שנחתם בין הצדדים.

אינני סבורה כי הסכם הסולחה שנחתם מאיין מסוכנות אינהרנטית הקיימת במעשיו של המשיב ולכן ומבלי לקבוע מסמרות, אני מורה בשלב זה על מעצרו של המשיב עד לסיום ההליכים.

ככל שתוצג חלופה עניינית בפני בית המשפט היא תבוא בפני שופט לשם בחינתה.

ניתנה היום, ז' טבת תשע"ה, 29 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.